

Sygn. akt XI Ka 105/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie: SO Katarzyna Żmigrodzka

SO Sławomir Kaczor

Protokolant: Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Ireneusza Kuny

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 roku

sprawy A. M.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie

z dnia 10 września 2013 roku sygn. akt IX K 799/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za instancję odwoławczą 400 (czterysta) złotych opłaty oraz 20(dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 105/14

UZASADNIENIE

A. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego dnia miesiąca stycznia 2013 r. do dnia 17 maja 2013 r. w S. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odpłatnie udzielił środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste ustalonym osobom, a mianowicie:

- D. M. – czterokrotnie, łącznie 4 gramy w okresie od lutego do maja 2013 r. w cenie po 20 zł za gram
- Ł. K. jedenastokrotnie, łącznie 11 gramów w okresie od stycznia do maja 2013 r. w cenie po 40 zł za gram oraz
- K. M. trzykrotnie, łącznie 3 gramy w miesiącu kwietniu 2013 r. w cenie po 40 zł za gram,

a ponadto odpłatnie udzielił nieustalonym osobom środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości nie mniejszej niż 51, 97 grama w cenie od 30 do 35 zł za gram oraz odpłatnie udzielił nieustalonym

osobom substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 14,69 grama w cenie od 30 do 35 zł za gram,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk.

II. w dniach bliżej nieustalonych miesiąca stycznia 2013 r. w S. woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie, nieodpłatnie udzielił Ł. K. środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 1,5 grama,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

III. w dniu 17 maja 2013 r. w S. woj. (...), wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 28,53 grama netto oraz posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o masie 10,31 grama netto,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Wyrokiem z dnia 10 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z/s we Włodawie:

I. oskarżonego A. M. uznał za winnego dokonania zarzuconych mu czynów i za czyn mu przypisany w pkt I, wyczerpujący dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2012 r. poz. 124) w zw. z art. 12 kk, na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2012 r. poz. 124) w zw. z art. 33 § 2 kk, wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 90 (dziewięćdziesięciu) stawek dziennych, przy określeniu, w oparciu o przepis art. 33 § 2 kk, wysokości jednej stawkiiennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;

II. na zasadzie art. 70 ust. 4 wyżej cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w odniesieniu do czynu z pkt I orzekł od oskarżonego A. M. na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) w L., ul. (...) nawiązkę w kwocie 800 zł na cele związane z przeciwdziałaniem narkomanii;

III. na zasadzie art. 45 § 1 kk w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu A. M. w pkt I orzekł wobec tegoż oskarżonego przepadek uzyskanej korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 2639,80 (dwa tysiące sześćset trzydzieści dziewięć, 80) 100) zł;

IV. za czyn przypisany oskarżonemu A. M. w pkt II, wyczerpujący dyspozycję art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2012 r. poz. 124), na mocy tegoż przepisu, wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na zasadzie art. 70 ust. 4 wyżej cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II orzekł od oskarżonego A. M. na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) w L., ul. (...) nawiązkę w kwocie 400 zł na cele związane z przeciwdziałaniem narkomanii;

VI. za czyn opisany pod pkt III, wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na mocy art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2012 r. poz. 124) wymierzył oskarżonemu A. M. karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na zasadzie art. 70 ust. 4 wyżej cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II orzekł od oskarżonego A. M. na rzecz Stowarzyszenia (...), (...) i (...) w L., ul. (...) nawiązkę w kwocie 800 zł na cele związane z przeciwdziałaniem narkomanii;

VIII. na zasadzie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wyżej orzeczone wobec oskarżonego A. M. kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu 2 (dwa) lata i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na zasadzie art. 70 ust. 2 ustawy wyżej cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek zabezpieczonych środków odurzających z poz. 1,2,3,5 i 7 wraz z woreczkami strunowymi wg wykazu dowodów rzeczowych nr (...) (k- (...)) i nakazał zniszczyć w/w dowody rzeczowe, powierzając wykonanie tej czynności Komendzie Wojewódzkiej Policji w L. ;

X. na zasadzie art. 70 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci wagi laboratoryjnej (...) z poz. 4 wg wykazu dowodów rzeczowych nr (...) (k- (...));

XI. na podstawie art. 230 § 2 kpk dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego S. (...) z poz. 6 wykazu dowodów rzeczowych nr (...) (k-(...)) nakazał zwrócić oskarżonemu A. M.;

XII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. M. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 17 maja 2013 r. do dnia 10 września 2013 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XIII. zwolnił oskarżonego A. M. od kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył orzeczenie w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary, a zarzucił mu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, polegającą na:

- niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności łagodzącej w stosunku do oskarżonego w postaci przyznania się do popełnienia zarzuconych mu czynów, co winno skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;
- niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego A. M. w postaci jego uprzedniej niekaralności oraz nienaganego trybu życia przed popełnieniem przypisanych mu czynów;
- niewzięciu pod uwagę istotnych okoliczności w postaci trudnej sytuacji domowej – oskarżony pomaga w prowadzeniu gospodarstwa rolnego swojej matce.

Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku apelacja uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawiony w nim zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego, jak też przytoczona na jego poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wina oskarżonego A. M. nie budzi wątpliwości. Wyrok znajduje oparcie we właściwej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu, zatem brak jest podstaw do zakwestionowania w tej części zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Nie ma natomiast racji skarżący zarzucając rażącą niewspółmierność orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Podzielenie argumentacji zaprezentowanej przez obrońcę we wniesionym środku odwoławczym – domagającego się zastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa, o którym mowa w art. 69 § 1 kpk - musiałyby zostać poprzedzone uznaniem, iż orzeczone względem A. M. kary jednostkowe pozbawienia wolności, a w konsekwencji i kara łączna, rażą swoją surowością. Mając bowiem na względzie wymiar kary łącznej pozbawienia wolności – dwa lata i dziesięć miesięcy – oczywistym jest niemożność warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności. Pozostawałoby to w oczywistej sprzeczności do treści w/w przepisu.

Nie sposób jednakże zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, iż dolegliwość tak ukształtowana, jak w zaskarżonym wyroku, razi swoją surowością.

Z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia tylko wtedy, kiedy kara orzeczona w zaskarżonym wyroku, z uwagi na rodzaj, bądź wymiar, rażąco odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć w drugiej instancji na skutek prawidłowego zastosowania dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk. Rażąco niewspółmierna kara to taka, która w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą.

W warunkach niniejszej sprawy sytuacja taka nie występuje. Przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola prawidłowości zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze, nie dała podstaw do podzielenia zapatrywań skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę w niedostatecznym stopniu uwzględnił okoliczności łagodzące, tj. przyznanie się oskarżonego do zarzucanych mu czynów oraz jego uprzednią niekaralność, jak też i nie wziął pod uwagę tego rodzaju okoliczności, jaką jest trudna sytuacja domowa A. M.. Jeśli się w tym miejscu sięgnie do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, to argument ten traci swoją ostrość. Okoliczności te w dostatecznym stopniu zostały wzięte przez ten Sąd pod uwagę i potraktowane jako okoliczności łagodzące. Skoro zaś przed Sądem pierwszej instancji ani oskarżony, ani też jego obrońca nie wskazywali na tego rodzaju okoliczność, jak trudna sytuacja domowa, to oczywistym jest, iż tego rodzaju okoliczność nie mogła być brana pod uwagę przy rozważaniach co do wysokości oraz rodzaju kary. Sąd odwoławczy stoi zaś na stanowisku, iż tego rodzaju argument, związany z pomaganiem przez oskarżonego w prowadzeniu gospodarstwa rolnego swojej matce, w zakresie określenia dolegliwości wynikających ze skazania, niczego zmienić nie jest w stanie.

Skoro zaś z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji przy wymiarze kary pozbawienia wolności miał w polu widzenia wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, ważył je, dokonał właściwej ich gradacji i uwzględnił we właściwych proporcjach, to orzeczonych wobec oskarżonego jednostkowych kar pozbawienia wolności, jak również kary łącznej nie można uznać jako rażąco niewspółmiernie surowe.

Podkreślić należy, co zupełnie pomija w swoich rozważaniach skarżący, iż obowiązkiem Sądu było również uwzględnienie istniejących po stronie oskarżonego okoliczności obciążających, do których zaliczyć należało już tylko ilość środka odurzającego znalezione u oskarżonego. Zważyć należy również i na to, że okoliczności przypisanych oskarżonemu w pkt I i II czynów wskazują iż zachowania te nie były jednostkowe, przypadkowe, ale stanowiły sposób na życie i gdyby nie doszło do jego zatrzymania, zapewne kontynuowałyby swoje działania. Przepęstwa z ustawy narkotykowej cechuje bardzo wysoki stopień szkodliwości społecznej i dlatego muszą spotykać się ze szczególnym potępieniem, bowiem skutki tego rodzaju zachowań często są nieodwracalne. Nagromadzenie okoliczności obciążających powoduje, że wymiar poszczególnych kar jednostkowych pozbawienia wolności, a co za tym idzie również kary łącznej jest w pełni akceptowany przez Sąd odwoławczy. Orzeczona kara łączna pozbawienia wolności (określona przy prawidłowym zastosowaniu zasady asperacji) zbliżona do najwyższej z kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, nie razi swoją surowością. Zmiana rozstrzygnięcia w tym zakresie zawierałaby w sobie element pobłażliwości wobec sprawców tego rodzaju przestępstw. W tych warunkach tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności jest w stanie zrealizować cele kary w aspekcie wychowawczego i zapobiegawczego oddziaływania i tylko taka kara jest w stanie wpłynąć na postawę oskarżonego. Powołane natomiast w apelacji okoliczności łagodzące, wagi których nie sposób negować, przekonania tego nie są zdolne podważyć.

W tych warunkach wnioski o złagodzenie kary pozbawienia wolności nie mógł być uwzględniony.

Mając na uwadze to, co podniesiono powyżej domaganie się przez obrońcę oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie mogło zyskać aprobaty. Skoro brak było podstaw do korekty orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze, to w efekcie tego wymiar kary łącznej pozbawienia wolności - z uwagi na treść art. 69 § 1 kk - wyłącza możliwość zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa określonego w tym przepisie.

Wobec tego, że apelacja zwrócona jest przeciwko rozstrzygnięciu o karze, zgodnie z art. 447 § 2 kpk należało przyjąć, iż dotyczy ona całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Sąd Okręgowy dokonał instancyjnej kontroli

zaskarżonego wyroku również pod tym kątem stwierdzając, że i w tej części jest on prawidłowy. Brak było podstaw do uznania, iż orzeczona grzywna, a także nawiązki są wygórowane; rozstrzygnięcia te mają swoje oparcie w stosownych przepisach, uwzględniają zarówno stopień społecznej szkodliwości czynów, jak też sytuację materialną i rodzinną oskarżonego.

Mając na względzie wszystkie wskazane powyżej okoliczności, wobec oczywistej bezzasadności stawianych zarzutów i nie znajdując uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, o których mowa w art. 439 § 1 kpk, zaskarżony wyrok jako trafny, należało na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za II instancję zapadło na mocy art. 636 § 1 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 223/83 z późn. zm.).